

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΙΔΡΥΘΗΚΕ ΣΤΗ 1903

ΒΓΑΙΝΕΙ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΤΟ ΜΗΝΑ

Ίδιοκτήτης, εκδότης και διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τεχνικοί συντάκτες: ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ, Γ. ΦΤΕΡΗΣ, ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ, Α. ΣΤΕΪΝΜΕΤΖ, ΗΛΙΑΣ Φ. ΗΛΙΟΥ

Επιστολές, επιταγές κτλ. παρακαλούμε να διευθύνονται: Δημ. Π. Ταγκόπουλο Poste Restante Έξωτερικού, Αθήνα.

ΣΥΝΤΡΟΜΕΣ:

Για την Ελλάδα	{	δρ. 30	το χρόνο.
		» 15	το εξάμηνο.
		» 8	το τρίμηνο.
Για την Αγγλία & Αίγυπτο	{	£ 1	το χρόνο.
		£ 0,10	το εξάμηνο.
Για την Αμερική	{	\$ 5	το χρόνο.
		\$ 3	το εξάμηνο.

και για τα άλλα μέρη 40 φρ. τη χρονιά.

— Έγώ τί λέω; Πώς η Μαρία έχει δίκιο. Αν δέ βοηθήση τον άρραβωνιαστικό της αυτή, ποιος δά τότε βοηθήση;

Με πρλλά, ε θεός της δέχτηκε και ειπε στη Μαρία να συνεννοηθῆ με τον Παύλο, πόσα χρειάζονται.

Η Μαρία έφυγε για το σπίτι σκιρτώντας, λές και χόρευε στο δρόμο. Μόλις έφτασε, αγάλιασε και φίλησε τη θεία της. Όταν το δειλινό της έφερε καφέ, τον έχυσε χάμω από την άνησυχία της. Δεν μπορούσε να σταθῆ μιά σταλιά πουθενά, κάθε στιγμή κατέβαινε στην αύλη να ιδῆ μήπως φαίνεται ο Παύλος. Συνήθιζε νάρχεται στις πέντε. Τώρα εΐτανε τέσσερες ακόμα και η Μαρία έλεγε και ξανάλεγε:

— Αχ! Θεέ μου, πώς άργει σήμερα!

Τέλος ήρθε πικραμένο, όπως τις άλλες ημέρες, Όταν την αντίκρουσε, προσπάθησε να φανῆ χαρούμενος, δοκίμασε να χαμογελάση μὰ πόσο πικρό τό χαμόγελό του.

Μόλις τον ειδη η Μαρία, έτρεξε άπάνω του και χωρίς να περιμένῃ άλλο λόγο, χωρίς νῆ ειπῆ πώς ξαίρει τό μυστικό, τότε ρωτῆ:

— Παύλε, πόσα σοῦ χρειάζονται να πάς στην Εδρώπη;

Εΐτανε τόσο άπότομη ἡ έρώτηση, ώστε ο Παύλος ξαφνίστηκε, σάσισε. Σταδῆκε άμλλητος λίγες στιγμές κι' έπειτα της άπάντησε άπότομα:

— Δεν ξαίρω, Μαρία, τί σημαίνει ἡ έρώτησή σου αυτή. Αμέσως όμως ένόησε πόσο σκληρός εΐτανε ο

τρόπος του και πὸ μαλακώτερα, γλυκύτερα της ειπε:

— Τι σοῦ ήρθε να με ρωτήσης για ένα τέτοιο ταξίδι;

Η Μαρία πὸ τηνε πάγωσε στην άρχῆ ο τρόπος τοῦ Παύλου, πήρε πάλι θάρρος και ειπε με παράπονο.

— Παύλε μου, τρεις ημέρες τώρα σ' έδλεπα συλλογισμένο και πικραμένο κι έβαλα χίλιες-δύο έννοιες στο νοῦ μου. Εΐχα χάσει και την δρεξῆ μου και τον ύπνο μου. Συχώρα με, γιατί θέλησα ν' ανακαλύψω τό μυστικό σου κι έβαλα την Κατίνα να τό μάθῃ. Μήν της εΐπῆς κακό λόγο, γιατί αν φταιῆ κάποιος, μονάχα εγὼ φταίω. Κι αν εΐναι λάθος, μ' έκανε ο πόνος πὸ σ' έδλεπα πικραμένο. Θαρρούσα, πὸς κάποιος κακό μεγάλο σοῦ έτυχε. Αμα έμαθα πὸς εΐναι τόσο δῶ μικρό πράμα πὸς σε βασανίζει, ειπα με τό νοῦ μου, γιατί να μην κάνω εγὼ αυτή τη μικρῆ μικρούλα χάρη τοῦ Παύλου. Μὰ δεν ήξαιρα πὸς θὸ σοῦ κακοφανῆ. Μὰ γιατί να σοῦ κακοφανῆ;

Αὐτά τα λόγια, εΐπωμένα μ' ένα γλυκό παράπονο, τῆ ένιωσε βαθιὰ στην καρδιά του ο Παύλος. ένόησε πόσο ειχε πληγώσει την καρδιὰ της Μαρίας. Την πήρε από τό χέρι και την έφερε να καθήσουνε στο πεζούλι.

(Έχει συνέχεια)

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΓΑΛΕΪΦΗΣ

Σημαίνει = άνθρωπος περιποιητικός, κλόκαας, μαργιόλος, χαϊδευτής· έχει και άφηρημένο γαλειφιά.

«Με γαλειφίες και χάρδια και ψευτοχτυποκάρδια»...

Τὸ γαλειφῆς δεν εΐναι άλλο παρὰ τὸ αγλειφῆς ένας νεολογισμός άπ' τὸ αγλειφω = σφουγγίζω με τη γλώσσα, κι ακόμα: χαϊδεύω με τη γλώσσα όπως κάνουν τα ζῶα, οί σκύλοι τούς ανθρώπους και όλα τα θηλυκά τετράποδα τὰ μικρά τους, ἡ τάρσε-νικά τις έρωμένες τους.

Λοιπὸν αυτήν τη δεύτερη σημασία τοῦ αγλειφω έχει τὸ αγλειφῆς πὸς με την αλληλομετάθεση τῶν δύο πρώτων φθόγγων ένεκα τὸ ακόλουθο ὕψὸ λ, πήρε τη μορφή γαλειφῆς κέτσι λησμονήθηκε ἡ ε-τυμολογία του.

Αλλα παραδείγματα τέτοιας μετάθεσης τῶν δύο πρώτων φθόγγων έχουμε τὰ (άμνός—) άμνάρι(ον)—μανάρι, Όρφέας—Ρουφιάς.

M. ΦΙΑΗΝΤΑΣ